

Familie

Weerwraak

Nico De Braeckelee

Leesexemplaar

© 2022, Nico De Braeckelear en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

VTM en Familie zijn handelsmerken van DPG Media.
Dit boek wordt uitgegeven onder licentie van DPG Media.
www.dpgmedia.be
www.vtm.be/familie

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Met dank aan Kürt Rogiers en Luc Schoonjans.
Tekst: Nico De Braeckelear
Omslagontwerp en vormgeving: KaaTigo bvba
Omslagbeeld: Maxime Bunkens

D/2022/0055/289
ISBN 978 94 6401 912 4
NUR 340
THEMA FT Familiesaga's
FBA Moderne en hedendaagse fictie

vtm

pelckmans.be

facebook.com/pelckmans.be

twitter.com/Pelckmans_be

instagram.com/pelckmans.be

Nico De Braeckelee

Familie

Weerwraak

Wat gebeurt er met **Lars**
na zijn breuk met Veronique?

P E L C K M A N S

1.

Een kronkelende, stenen buitentrap leidt mij naar een prachtige kleine villa tussen een zee van groen. Een bescheiden, maar luxueus vakantiehuisje. De witte muren van het huisje weerkaatsen de zon die aan de helderblauwe hemel staat. Een diamant op een heuvel in Nice.

In andere omstandigheden zou de aanblik spontaan een glimlach om mijn lippen getoverd hebben. Maar in andere omstandigheden zou ik hier geweest zijn met Veronique.

Het schilderachtige huisje en de pittoreske omgeving zeggen me maar weinig. De voorbije weken leef ik in een grauwe, grijze wereld waaruit alle kleur onttrokken is.

Ik verbleef bijna een maand bij mijn zus Amelie in Ierland, maar ik was niet de plezantste om mee samen te leven. Omdat ik haar niet wilde meesleuren in mijn neerwaartse spiraal van negatieve gevoelens besloot ik met mijn privéjacht naar Nice te varen. Ik leefde enkele dagen aan boord, maar werd gek in de kleine ruimte en hoop nu dat deze nieuwe omgeving mij eindelijk de rust brengt die ik nodig heb.

Alleen, het ding is... ik krijg Veronique niet uit mijn hoofd. De woorden die er tussen Veronique en mij vielen in de loft na de confrontatie met Koen, blijven door mijn hoofd spoken.

'Ik weet dat ik jou gekwetst heb', geeft Veronique toe. 'Zeker nu blijkt wie Koen is. Ik heb veel goed te maken voordat je mij weer zult kunnen vertrouwen. Maar ik hoop dat je me die kans geeft.' Daarna voegt ze er klein en kwetsbaar aan toe: 'Jij bent de enige voor mij.'

'Stop toch met liegen', bijt ik haar toe.

'Ik lieg niet.'

'Ik heb jou gehoord op dat dak... Dat hij de enige was die jou begreep. Dat je niet wist wat je zonder hem had moeten doen na de dood van Peter en je moeder. Wie ben ik dan nog voor jou?'

'Hij wou jou van dat dak duwen, Lars! Ik had eender wat gezegd om hem te stoppen.'

Ik kan haar woorden niet aan en vlieg uit. 'Stop met liegen, zeg ik!'

Veronique kijkt me geschrokken aan, maar ik ga door. 'Elk woord dat je tegen hem zei was gemeend. Denk je dat ik een idioot ben? Je houdt van hem!'

Veronique schudt gepijnigd haar hoofd. 'Ik hou van jou, Lars.'

Ik kijk haar strak aan. 'Geef het maar toe. Zie je hem graag? He?'

'Hij... was er op een moeilijk moment toen ik hem nodig had.'

'Zie je hem graag?!' vraag ik met meer nadruk. 'Antwoord godverdomme!'

Veronique roept me kwaad toe: 'Ja, ik zie hem graag! Hij was er elke keer toen ik jou nodig had en jij er niet voor mij was! Hij heeft mijn leven gered aan het water, terwijl jij bent weggestapt.'

Die woorden treffen me in het diepst van mijn wezen. Ik verlies mijn zelfbeheersing en grijp haar polsen vast. Ik zie dat ze schrikt en grimast van de pijn, maar ik heb mijzelf niet onder controle en slaag er niet in om haar los te laten. Ik ben woedend, maar het is de onmacht die bij mij overheerst. 'Meen je dat nu? Ga je nu echt de schuld in mijn schoenen schuiven?'

'Laat me los, Lars!'

'Ik heb zo dikwijls geprobeerd om er voor jou te zijn, maar je liet mij nooit toe. Nu weet ik waarom, natuurlijk!'

Veronique trotseert mijn woeste blik. Daar is ze een meester in. 'En is dit jouw manier om mij te straffen?' vraagt ze terwijl ze naar haar polsen kijkt die ik in een stalen greep vastklem. 'Dan bewijs je maar één ding: dat je geen haar beter bent dan je vader!'

Die woorden treffen me recht in mijn ziel en ik laat haar abrupt los. Onthutst deins ik een paar stappen achteruit. Is dit de vrouw die me ooit deed inzien dat ik niet ben zoals mijn vader?

Verdoofd kijk ik toe hoe Veronique haar pijnlijke polsen masseert. Ik laat me zakken op het voeteneinde van het bed. Ook Veronique is verlamd van de emoties. Ze komt naast me zitten. We staren allebei een tijdje voor ons uit, worstelend met onszelf.

Voor ik het zelf goed en wel besef neem ik een beslissing. Ik richt me op van het bed en begin in de slaapkamer in een kast te rommelen. Veronique komt naar me toe.

'We komen hier wel uit', zegt ze.

Maar ik heb mijn beslissing al genomen. Ik kan dit niet aan.

'We hebben al zoveel meegemaakt en we zijn er altijd uitgekomen. Dat kan nu ook', zegt ze. 'Toch?'

Maar wat ze ook zegt, ze slaagt er niet in om tot mij door te dringen. Ik hou van Veronique zoals ik nooit van iemand heb gehouden. Maar nu houdt het op. Er is geen weg meer terug.

Veronique wijst naar de kast. 'Wat zoek je?'

Ik antwoord niet, maar pak mijn trolley tevoorschijn en prop er haastig wat kleren in.

'Lars... Lars, nee!' zegt ze emotioneel en ze wil mij tegenhouden, maar ik weer haar gedecideerd af. Met mijn trolley stap ik richting de lift. Vanuit mijn ooghoek merk ik dat Veronique me volgt.

'Lars, alsjeblieft. Weglopen gaat de dingen alleen maar erger maken.'

Maar ik zou niet weten hoe dit nog erger kan worden. Ik been verder. Ik heb niets meer te zeggen. Er valt ook niets meer te zeggen.

'Ik heb gekozen voor jou. Geloof mij toch', zegt ze bijna smekend.

Ik zou haar zo graag geloven. Maar ik voel dat ze zowel zichzelf als mij wat voorliegt.

Verschillende keren ram ik op de liftknop tot de liftdeuren opengaan. Ik stap in en draai me om naar Veronique. We hebben een lang, intens oogcontact. Woede, pijn en verdriet vechten bij ons beiden om de bovenhand.

'Als je nu weggaat... Ik kom jou niet achterna', zegt ze.

Ik blijf haar aankijken en druk dan op de knop. De liftdeuren schuiven langzaam dicht.

Veronique en ik blijven oogcontact maken tot de lift dicht is. Dan zak ik gebroken in elkaar in de liftcabine. Tranen wellen op in mijn ogen en lopen over mijn wangen. Ik veeg ze af met mijn mouwen.

Met vochtige ogen open ik de deur van het vakantiehuisje. Echt huilen kan ik na al die weken niet meer, alsof mijn tranen op zijn. Maar het verdriet zit nog diep vanbinnen. Met mijn trolley rijd ik het huisje binnen. Mijn trouwring draag ik niet, die heb ik opgeborgen in een juwelenkistje.

De herinnering waarin Veronique mij ten huwelijk vraagt, en ik het twee jaar later officieel maak door haar een verlovingsring te geven in het bijzijn van Raven, zweven door mijn hoofd, gevolgd door de herinnering aan ons huwelijk. De mooiste dag van mijn leven.

Ik had totaal niet zien aankomen dat Veronique mij zou bedriegen. Ik had een hele tijd niets door. Veronique was de laatste tijd zichzelf niet, maar ik dacht dat het vooral lag aan de dood van haar moeder en haar broer. Maar er speelde meer. Zelfs nu nog heb ik moeite om het te vatten. Veronique met Koen, mijn halfbroer, ook al wist ze niet dat hij mijn halfbroer is. Het ergste dat mij kon overkomen.

Ik neem uitgebreid de tijd om mijn kleren uit te pakken en in de kast van de slaapkamer te leggen. Ik maak het bed op met

de propere lakens die klaarliggen en zet de airco op, want het is broeierig warm binnen.

Ik loop door het vakantiehuisje. Het is verrassend ruim. Dat had ik niet verwacht toen ik het van buitenaf zag. Het is modern en luxueus ingericht. Een chique woonkamer met zwarte lederen zetels, een ingebouwde keuken met een hoge ontbijt tafel met barkrukken en een ruime slaapkamer. Door het raam in de keuken zie ik het stijlvolle zwembad in de achtertuin dat omgeven is met een grasperk. Het zwembad is groot genoeg om enkele baantjes te trekken.

Heel de omgeving straalt een vakantiegevoel uit, maar ik kan er niet van genieten. Ook de luxe zegt me maar weinig. De laatste weken ben ik gaan inzien hoe onbelangrijk alles is wat ik zo belangrijk vond in het leven. Rijkdom, aanzien, status, gezag. Het is niets waard als je je leven niet kan delen met iemand die je liefhebt, die jou liefheeft.

Mijn pessimistische gedachten steken weer de kop op en ik probeer ze tevergeefs te verdringen. Om mijn aandacht een beetje af te leiden, trek ik in de slaapkamer mijn zwembroek aan en loop ik over het gras naar het zwembad. Ik neem er een voorzichtige duik in. Het koude water laat een rilling door mijn lichaam golven. Met een schok word ik teruggebracht naar het moment dat ik samen met Koen in de vaart duik om Veronique te redden nadat ze er met de auto in reed. Niet ik, maar Koen heeft haar gered.

Stop it!

Stop die fucking herinneringen!

Ik wil weer in het nú leven!

Ik ben niet naar Nice gekomen om me te wentelen in deze nare herinneringen. Ik ben hier om mijn leven en mijzelf weer op de sporen te krijgen, om alles op een rijtje te zetten. Ik weet niet hoeveel tijd ik daarvoor nodig zal hebben. Ik hoop dat de tijd raad zal brengen.

Ik weet wie ik ben. Wat ik kan. Wat ik al gepresteerd heb in het verleden. Daar moet ik me aan optrekken.

Ik trek baantje na baantje, schoolslag, crawl, rugslag en vlinderslag. Ik probeer mijzelf te concentreren op het zwemmen, mijzelf uit te putten zodat ik aan niets meer denk, maar het gezicht van Veronique blijft voor mijn geestesoog opduiken.

Veronique.

Zij was ooit mijn reddingsboei.

Maar zoals ik altijd beseftte is zij ook mijn achilleshiel.

Alleen had ik nooit gedacht dat ik daar zo hard mee geconfronteerd zou worden.

2.

De eerste dagen in mijn luxueuze vakantiehuis breng ik vooral door in bed, in de zetel en op een opblaasbaar matras drijvend in mijn zwembad. Alleen. Deels slapend, deels piekerend.

Mijn levenslust is volledig weg, en mijn libido heeft een ongezien dieptepunt bereikt. Telkens als ik in de spiegel kijk, zie ik een vermoeide man van middelbare leeftijd die niets heeft om voor te leven, terwijl ik normaal zoveel levenskracht en energie heb. Ik herken mijzelf niet meer.

Liefdesverdriet heeft me kapotgemaakt. En dat terwijl ik vroeger de hartenbreker was. Voor ik Veronique leerde kennen, reeg ik de onenightstands aan elkaar. Het ging me om het gezamenlijk genot. De passie. Ik heb altijd respect gehad voor de vrouwen met wie ik naar bed ging, maar soms bleek het dat de ander op zoek was naar liefde en ik niet.

Toen ik Veronique leerde kennen werd alles anders.

Veronique.

Uit mijn kop verdomme!

Maar elke gedachte gaat altijd weer naar haar uit.

Mijn zesde avond in de vakantieresidentie heb ik plots genoeg van mijzelf. In de badkamer kijk ik mijzelf vol walging aan in de spiegel.

*Kijk hoe je erbij loopt. Nietsnut! Ongetrimde baard.
Wilde, ongewassen haren. Wallen onder de ogen. Een doffe blik.
Stinkend naar het zweet.*

Genoeg is genoeg!

Hoewel ik er totaal geen zin in heb, trim ik mijn baard, kruip ik onder de douche, was mij, droog me af, kam mijn haren, spuit deodorant, en breng aftershave aan.

De aanblik van mijn spiegelbeeld probeer ik te mijden. Ik vrees dat ik dan mijn ware gedesillusioneerde zelve die nu even vanbinnen zit weggestopt, weer te zien zal krijgen. Dan zou ik me weer languit in de zetel of in bed laten ploffen om niet meer op te staan tot de volgende ochtend.

Ik been de badkamer uit, trek in de slaapkamer mijn chicste kleren aan en verlaat mijn vakantiewoning. Ik trek de deur achter mij dicht en daal de buitentrap af, op zoek naar een bar in Nice.

Ik loop O'Neill's Pub binnen, een gezellige Ierse pub waar 's avonds laat regelmatig live entertainment is. Maar nu is het nog vroeg op de avond en heel rustig. Binnen een paar uur is het hier volgepakt. Maar tegen dan wil ik weg zijn. Drukke is iets wat ik liever mijd nu. Het is al een wonder dat ik me er eindelijk aan waag om me weer tussen de mensen te begeven.

Ik loop naar de bar en zet me op een van de houten krukken. De vriendelijke, jonge barman raadt me een donker biertje aan. Ik zet mijn lippen tegen de rand van het glas en de dikke schuimkraag kietelt mijn neus. Na een eerste slok veeg ik het schuim van mijn neus. Lekker biertje. Het doet me

een beetje denken aan Guinness, maar het heeft een net iets zachtere moutsmak.

Ik zet het glas neer en mijn oog valt op een knappe dame die de pub betreedt. Ze gaat helemaal aan het andere eind van de bar zitten. Haar vingers gaan verleidelijk door haar lange, karamelblonde haren. Ze werpt een blik op haar horloge, wat mogelijk aangeeft dat ze met iemand heeft afgesproken. Een vriendin? Een vriend?

Ik laat mijn blik over haar glijden. Ze is enkele jaren jonger dan ik en ze heeft smaak wat kledij betreft. In tegenstelling tot de andere aanwezigen zit ze hier niet in sjofele vrijetijdskledij. Ze draagt een chique, zwarte, nauw aangesloten cocktailjurk. Aan de snit te zien van Gucci. De dame prikkelt mij. Misschien de eerste prikkel die ik voel sinds...

Niet aan denken, verdomme!

Misschien moet ik op haar afstappen? Of wacht ik af tot haar vriend of vriendin er is? Nee, dan is mijn kans verkeken.

Fuck it! Ga ervoor!

Ik neem mijn glas bier mee naar de andere kant van de bar en wijs naar de kruk naast haar.

‘Is die bezet?’ vraag ik in het Frans.

‘Nog niet’, antwoordt ze. Ze werpt mij slechts een heel korte blik toe en kijkt dan weer op haar horloge, waarna ze een zucht slaakt en van haar fruitige cocktail nipt.

‘Mooie jurk’, zeg ik. ‘Van Gucci?’

Ze tuit even haar lippen, die bedekt zijn met een laagje dieprode lippenstift. ‘Een kenner?’

‘Ik ben CEO van een confectieketen. Wolff & Bos.’

‘Ken ik niet.’

‘Het is ook iets kleiner en lokaler dan Gucci’, grijns ik.

Nu wijst zij naar mijn pak. ‘We vallen hier allebei een beetje uit de toon momenteel.’

‘Ik voel me niet mezelf als ik niet een beetje behoorlijk gekleed ben... Niet dat ik zo naar het strand ga.’

De knappe vrouw werpt opnieuw een blik op haar horloge en nipt van haar cocktail. Een iets grotere slok nu. Haar glas is nog slechts voor een derde gevuld.

Ik wijs naar haar cocktail. ‘Kan ik nog zo eentje voor jou bestellen?’

‘Nee, merci. Ik wacht op iemand.’

‘Een vriendin?’

‘Een afspraakje. Soort van blind date, maar dan zonder het blinde, want we hebben elkaar ooit al eens gezien. Een vriendin probeert ons te koppelen.’

‘Vind je het erg als ik jou gezelschap houd tot hij er is?’

Ze kijkt me even aarzelend aan en glimlacht dan. ‘Nee. Bestel me dan toch nog maar zo’n Irish Spring Sour.’

‘Wel, ik ga er ook eentje nemen. Dat biertje is toch niet volledig wat ik ervan had verwacht.’

Ik trek de aandacht van de barman en bestel twee Irish Spring Sour. De jongeman is ongelooflijk handig met de cocktails. In een wip heeft hij whisky, cranberrysap, citroensiroop en citroensap met elkaar gemixt, waarna hij er een tiental rode bessen aan toevoegt. Als versiering steekt hij er een

takje rozemarijn in. Hij zet de twee drankjes voor onze neus op de bar.

‘Merci’, zeg ik.

‘Ben je op vakantie?’ vraagt de vrouw.

‘Zoiets.’

‘Da’s mysterieus.’

‘Ik moest er even tussenuit.’

‘De drukte van het bedrijf?’

‘Onder andere.’

‘Je blijft mysterieus’, grinnikt ze.

‘Dan zal ik mijn naam zeggen, dan weet je toch al iets meer.’

Ik reik haar de hand. ‘Lars.’

‘Romee’, stelt ze zichzelf voor terwijl we elkaar de hand schudden. Ze heeft heel zachte handen, maar haar handdruk is onverwacht stevig.

‘Mooie naam.’

‘Bedankt.’

‘Woon je in Nice?’

‘Ja, geboren en getogen.’

‘Dus als je wilt, kan je mij een rondleiding geven?’

‘Als ik wil wel ja...’ antwoordt ze.

Ik werp een blik op mijn horloge. ‘Wanneer hadden jullie afgesproken?’

‘Eigenlijk al een halfuur geleden, want ik was een beetje te laat.’

‘Zo’n knappe dame laten wachten... niet slim’, grijns ik.

Ze is even uit haar lood geslagen en weet niet goed wat te zeggen. Ze heeft het moeilijk om complimenten in ontvangst

te nemen, merk ik, maar het vleit haar wel.

‘Waar kom je vandaan?’ vraagt ze.

Voor ik kan antwoorden, zegt ze: ‘Wacht. Ik ga raden. Daar ben ik goed in. Met al die toeristen die hier jaarlijks passeren. Ze denkt even na, en zegt dan: ‘Nederland?’

‘Bijna.’

‘België?’

‘Yep.’

‘Uit jouw tongval was duidelijk dat je Nederlands praat... maar doordat je zo zelfzeker overkomt, dacht ik meteen aan Nederland. De meeste Belgen zijn niet zo assertief.’

Ik glimlach. ‘Als CEO moet je een beetje assertief zijn. Ik heb al heel wat watertjes doorzwommen. Na mijn studies als handelingenieur startte ik het failliet gegane bedrijf van mijn moeder herop. Ik leerde uit de fouten van mijn moeder en maakte er een topbedrijf van.’

Romee grijnst. ‘Je bent niet bepaald bescheiden. Je had echt Nederlander moeten zijn.’

Lachend neem ik een slok van de cocktail die lekker fris en fruitig is. ‘Ik weet wat ik kan. En dat weiger ik te minimaliseren. Maar ik weet ook wat ik niet kan. Maar wat je niet kan, dat kan je leren.’

Nu moet Romee hardop lachen, waarna ze mij tot mijn verbazing een beetje verdrietig aankijkt. ‘Had ik maar zoveel zelfvertrouwen.’

‘Waarom zou je geen zelfvertrouwen hebben? Zo’n mooie, stijlvolle dame.’